

Спомнямъ си какъ прѣзъ единъ студенъ зименъ день той се мжчеше да отвори вратата на Народната библиотека въ София, но студътъ и недъгътъ му прѣчеха. Единъ непознатъ нему младежъ му отвори и му помогна да влѣзе. Той се спрѣ, погледна го съ единъ дълбокъ неземеиъ погледъ, подъ който се таеха сълзи на тайна любовъ къмъ доброто въ свѣта, и му каза: «Благодаря Ви, много, много Ви благодаря млади человекѣ!» . . . Той повече отъ всѣки другъ купнѣше за нѣжностъ и обичъ, но най малко умѣше и най-малко желаше да си ги добива отъ хората. За него бѣ чуждо, той прѣзираше онова, което хората искаха отъ него — да ги дарява съ пладнешки удоволствия и забави.

Понѣкога той отиваше между тѣхъ за да имъ каже своето откровение, но скоро почувствуваше нужда отъ самотностъ, за да не загуби и да може да се върне пакъ къмъ себе си. Дѣлничното състрадание бѣ непознато за него, той успѣ да го прѣодолѣе и надмогне, защото знаеше, че онзи, който винаги хленчи — а това тѣй много се искаше на хората, и винаги прощава е застрашенъ да изгуби понятието за срамъ.

Макаръ, че въ него винаги побѣждаваше доброто, той падна отровенъ и разяденъ, и накрая избѣгалия ужъ отъ свѣта дойде до великото откровение и упознаване на живота, което гласи: — за онзи, който умѣе да пие отъ изворитѣ на Красотата, доброто и злото съ еднакво равноцѣнни . . . Дошелъ до величавото успокоение на мѣдреца, той чрѣзъ едно прѣвъзможване на всичко земно изпѣ своята прощална пѣсенъ къмъ свѣта — своя безсмъртенъ «Химнъ на сатаната».

К. Кнауеръ.